

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, projednal ve veřejném zasedání konaném dne 2. prosince 2015 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Šárky Pfeiferové a soudců JUDr. Davida Čejky a Mgr. Petra Žandy **odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Pardubicích** v trestní věci **obžalovaného XXX**, nar. XXX, trvale bytem XXX, pro doručování XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 7. září 2015, č.j. 20T 73/2013-275, a rozhodl **takto**:

*Z podnětu odvolání státního zástupce se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu **zrušuje v celém rozsahu** a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **nově rozhoduje tak, že***
obžalovaný

XXX

nar. XXX, trvale bytem XXX, adresa pro doručování XXX,

se podle § 226 písm. b) tr. řádu

zprošťuje

*obžaloby pro skutek, spočívající v tom, že v době od 01:00 hod. do 02:00 hod. dne 17. 6. 2013 XXX, přiměl poškozenou XXX, nar. XXX, aby nastoupila do jeho vozidla za účelem vyřešení jejího dluhu vůči obviněnému, poté poškozenou svým vozidlem odvezl ke komplexu garáží pod nadjezdem v XXX, kde zaparkoval v neobydlené oblasti, poškozené vulgárně řekl, že chce slyšet normální řešení, že buďto mu poskytne sex včetně sexu orálního, nebo ji vytáhne z auta a zmlátí ji a když poškozená neodpověděla, vystoupil z vozidla, obešel jej, otevřel dveře u místa spolujezdce, na němž seděla poškozená, poškozenou chytil zepředu pod krkem s tím, že ji vytáhne ven, poškozená cukla hlavou a krkem dozadu a prosila obviněného, aby toho nechal, načež obviněný zavřel dveře, obešel vozidlo, sedl si zpět na místo řidiče, rozepnul si kalhoty a poškozená ho pod nátlakem po dobu přibližně 5 minut orálně uspokojovala; po otázce, zda „jí to stálo za to“, na niž poškozená odpověděla pouze zakroucením hlavy, obviněný poškozenou opět vulgárně vyzval k souloži a následně poškozené, jež se ze strachu nebránila, pomohl stáhnout kalhoty; poté se obviněný s poškozenou přesunuli na zadní sedadla vozidla, kde obviněný zezadu na poškozené proti její vůli vykonal soulož a po třech až čtyřech minutách do pochvy poškozené rovněž ejakuloval, v němž byl obžalobou spatřován zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, **neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.***

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný zproštěn obžaloby pro skutek popsany shora, avšak z důvodu uvedeného v § 226 písm. a) tr. řádu s tím, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání státní zástupce, a to v neprospěch obžalovaného do zprošťujícího výroku. Státní zástupce namítá, že okresní soud po zrušujícím usnesení krajského soudu po novém hlavním líčení vynesl rozsudek, kterým oproti předchozímu odsuzujícímu rozsudku nyní obžalovaného obžaloby zprostil a s tímto rozhodnutím se státní zástupce neztotožňuje. Okresní soud nesplnil požadavky uvedené v usnesení krajského soudu a bez bližšího vysvětlení a

dokazování došel ke zcela opačnému závěru. Poškozená již v přípravném řízení zcela jasně a přesvědčivě obžalovaného usvědčovala a tuto výpověď potvrdila i u hlavního líčení. Znalkyně pak potvrdila věrohodnost její výpovědi z hlediska psychologického a i u hlavního líčení dne 7. 9. 2015 poškozená plně potvrdila svou výpověď z přípravného řízení i z předchozího líčení. Pokud jde o čestné prohlášení, které zaslala soudu, vysvětlila, že ho napsala panu XXX a podepsala na jeho žádost a naléhání, resp. jeho prostředníka a zcela otevřeně uvedla, že byla ve špatné situaci, byla nemocná, neměla peníze, děly se kolem ní divné věci, proto souhlasila s tím, že sepíše uvedené čestné prohlášení, za které jí bylo přislíbeno 10.000 Kč. Jiné důkazy již okresní soud neprováděl, ačkoliv krajský soud na řadu rozporu poukazyval ve svém usnesení a nebyl vyslechnut ani zprostředkovatel, který měl přimět poškozenou sepsat čestné prohlášení a stejně tak nebyla vyslechnuta ani znalkyně s tím, aby byla seznámena s celou situací. Doplnění dokazování považuje za nedostatečné, není zřejmé, proč nyní okresní soud poškozené nevěří, a proto navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena soudu prvního stupně.

K podanému odvolání se písemně vyjádřil i obžalovaný, který s napadeným rozsudkem vyslovil souhlas a naopak nesouhlasí s důvody uvedenými v odvolání státního zástupce. Stěžejní pro posouzení dané věci je nepochybně výpověď poškozené a s touto výpovědí, resp. s její věrohodností se okresní soud zcela vypořádal. Tato výpověď se postupem času stala nevěrohodnou z důvodů, které rozvádí okresní soud. Dále poukazuje i na rozpory mezi výpovědí poškozené a svědka XXX ohledně stavu poškozené a jejího oblečení poté, co se vrátila zpět po schůzce s obžalovaným. Vzhledem k tomu, že výpověď poškozené je nevěrohodná, nebylo třeba provádět ze strany okresního soudu další důkazy, neboť z každého jednání poškozené je zřetelná zjištěná snaha finančně si přilepšit a podle toho upravovat svá tvrzení, kdy poukazuje na souvislosti s finančními částkami v jednání poškozené. Dále poukazuje na rozpory v tvrzeních poškozené a svědků XXX, XXX, Binky, XXX a XXX, a proto není třeba ani znovu předvolávat znalkyni, která by jen těžko změnila své původní stanovisko. Závěrem proto navrhl zamítnout odvolání státního zástupce jako nedůvodné.

Krajský soud z podnětu podaného odvolání ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, jež jeho vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce není opodstatněné pro důvody v něm uvedené, nicméně krajský soud dospěl k závěru, že okresní soud měl obžalovaného zprostit dle jiného ustanovení trestního řádu, než učinil, proto k odvolání státního zástupce toto pochybení napravil a znovu rozhodl o zproštění obžalovaného z jiného důvodu než učinil okresní soud.

Napadený rozsudek vzešel z řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném řízení okresní soud vykonal řadu důkazů nutných pro zjištění skutkového stavu věci, přičemž tyto důkazy zhodnotil jednotlivě i ve vzájemných

souvislostech, nicméně lze souhlasit se státním zástupcem, že okresní soud mohl své rozhodnutí odůvodnit daleko pečlivěji a pečlivěji rozebrat jednotlivé důkazy i rozpory z nich zjištěné. Nicméně v celkovém kontextu je posouzení provedených i doplněných důkazů okresním soudem správné, proto krajský soud nepovažoval za nutné znovu rozhodnutí rušit a vracet okresnímu soudu, který se oproti prvnímu rozhodnutí v této věci s řadou rozporů již vypořádal a dospěl ke správnému a objektivnímu zjištění, že nebylo nadevší pochybnost prokázáno, že by se skutek stal tak, jak byl obžalobou popsán. Je však pravdou, že k jednání popsanému v obžalobě co do samotné podstaty, tedy uskutečnění orálního i pohlavního styku mezi obžalovaným a poškozenou, došlo, avšak nebylo prokázáno, že by se tak stalo za použití výhrůžek či násilí, ale šlo o akt dobrovolný, proto krajský soud zprostil obžalovaného obžaloby nikoliv z důvodu, že by se skutek nestal, ale proto, že daný skutek není trestným činem.

Skutková zjištění soudu prvního stupně jsou v daném okamžiku správná a mají oporu v provedeném dokazování. Okresnímu soudu bylo v prvotním zrušujícím usnesení vytýkáno zejména naprosto nedostatečné hodnocení důkazů, překlenutí zjištěných rozporů z nich plynoucích a nevypořádání se s některými důkazy, když navíc mohly být výslechy svědků provedeny pečlivěji. Nicméně zásadní změnou bylo čestné prohlášení poškozené, které zaslala krajskému soudu v rámci odvolacího řízení, kdy vzala svou původní výpověď zpět, proto bylo třeba ji znovu k věci a k důvodům tohoto jejího počínání vyslechnout, což okresní soud učinil a v kontextu pak znovu hodnotil provedené důkazy, přičemž se i snažil poukázat na rozpory a vysvětlil, že se postupem času výpověď poškozené stala nevěrohodnou. S tímto hodnocením okresního soudu se krajský soud ztotožnil, neboť skutečně poškozená, na jejíž výpovědi v podstatě stojí celé obvinění a která má být hlavním a přímým usvědčujícím důkazem, se svým přístupem k věci skutečně postupně znevěrohodnila a nelze proto za situace, kdy jde o tvrzení obžalovaného o dobrovolnosti styku oproti tvrzení poškozené o jeho nedobrovolnosti a vynucení, z dané výpovědi vycházet jako z věrohodné, když je navíc v rozporu i s dalšími ve věci provedenými důkazy. Na daném závěru nemůže nic změnit ani fakt, že dle znaleckého posudku z oboru psychologie se z tohoto hlediska jeví její výpověď věrohodnou.

Nelze odhlédnout od skutečnosti, že jednání poškozené je provázeno vždy souvislostmi s určitými finančními obnosy a transakcemi. K jednání mělo dojít proto, že poškozená nevrátila obžalovanému včas od něho zapůjčené finanční prostředky. Následně plyne z výpovědi svědků, že chtěla na dané věci finančně participovat, pokud obvinění stáhne, o čemž svědčí i fakt, že čestné prohlášení rovněž sepsala pod vidinou finančního zisku ve výši 10.000 Kč, což bylo hlavním motivem jejího jednání. Z tohoto pohledu a přístupu pak nelze takové svědkyni stoprocentně věřit, že za jejím jednáním nejsou určité ziskové motivy. V té souvislosti je třeba poukázat na skutečnost, že i svědkyně XXX a XXX, jakož i svědek XXX hovoří o tom, že poškozená chtěla na dané věci finančně vydělat, aby nemusela svůj dluh platit. Navíc její výpověď je v rozporu s výpovědi řady svědků, na které okresní soud poukazuje a na které již poukazoval krajský soud ve svém prvotním zrušujícím usnesení. Poškozená uvedla, že byla z jednání obžalovaného zhroucená, avšak neuváděla, že

by šlo z jeho strany o násilí, že by měla potrhané oblečení, apod. Naopak proti tomu stojí výpověď svědka XXX, který popsal její stav „jako když jí přejel buldozer“, poukazoval na potrhané oblečení, roztrhanou podprsenku a zoufalý psychický stav poškozené. Oproti tomu stojí tvrzení svědků XXX a XXX, kteří uvedli, že když se poškozená vrátila, byla veselá, vůbec nevypadala jako někdo, kdo měl být chvíli předtím znásilněn, a divadlo začala hrát, až když přijela Policie ČR, navíc se měla vyjadřovat v tom směru, že má proti obžalovanému zbraň a že na něm vydělá. Svědek XXX pak popisoval, jak poškozená odešla do auta, jak viděl, že tam byl jen obžalovaný, nikdo jiný a že vzadu nebyla sedadla, což je v rozporu s výpovědí obžalovaného, který nechal vozidlo stát bokem, aby nebylo vidět, že přijel a navíc i v rozporu s výpovědí svědka XXX, který uvedl, že byl ve vozidle a i on potvrdil obhajobu obžalovaného, že poté, co se poškozená do vozidla dostavila a uklidnila se, tak sama nabídla oběma revanš v podobě sexu. Přitom i další svědci ve věci slyšení uváděli, že poškozená takto sex nabízela jako protihodnotu i jim, což je však v rozporu se závěry znalkyně, které uváděla, že neprostituuje a peníze tímto způsobem nezískává.

K závěrům znaleckého posudku se již krajský soud vyjadřoval ve svém předchozím zrušujícím usnesení, proto lze znovu uvést, že z něho vyplývá, že znalkyně hodnotí výpověď poškozené jako věrohodnou, avšak věrohodnost může posuzovat toliko soud a znalecký posudek je pouze jedním z důkazů, který je třeba hodnotit v kontextu všech ostatních provedených důkazů a je třeba se vypořádat i s případnými rozpory, které by jeho závěry mohly činit jinými. Jak vyplývá z posudku i vyjádření poškozené, tak ta XXX.

Z tohoto rozboru osobnostní struktury poškozené, která se i na vyšetření ke znalkyni dostavila pod vlivem drog, lze usuzovat, že její jednání může být výsledkem manipulace ze strany partnera, o čemž svědčí i výpovědi svědků, že poté, co se domluvila se svým přítelem XXX, teprve po dohodě s ním věc oznámila Policii ČR. Je zřejmé, že je naprosto nespolehlivá, o čemž svědčí její vyhýbání se schůzce s obžalovaným za situace, kdy mu měla vrátit slíbené peníze, které navíc prohrála v automatech a momentálně neřešila, jak celou věc vyřídí a jak se k ní postaví. Vzhledem k popsané osobnostní struktuře poškozené, jejím výmluvám, k hodnocení její osobnosti ze strany svědků, lze dospět k závěru, že ani u znalkyně tato svědkyně nemusela nutně pravdivě uvádět všechny skutečnosti, byť jí znalkyni věřila, avšak je to v rozporu s tím, co o její povaze a osobnosti i chování vypovídají ostatní svědci. Proto nelze přeceňovat závěry tohoto posudku v tom, že by výpověď poškozené bylo možno považovat za absolutně věrohodnou, když sama poškozená činila kroky k tomu, aby svou výpověď naopak svými dalšími kroky učinila nevěrohodnou, o to více, pokud tak činila s vidinou finančního zisku. Pak totiž není vyloučeno, že i prvotní oznámení učinila ze stejných zjištěných důvodů. Proto ani krajský soud nepovažoval za nutné znovu k věci vyslyšet znalkyni, když motivace jednání poškozené je zřejmá.

Pokud jde o námitky státního zástupce v podaném odvolání, tyto shledal krajský soud nedůvodnými. Okresní soud se nyní již pečlivěji s provedenými důkazy

vypořádal, zhodnotil rozpory ve výpovědích i věrohodnost poškozené, a pokud dospěl k závěru, že věrohodná není a nelze tak na jejím základě učinit bez pochybností závěr o vině obžalovaného, pak s tímto závěrem se ztotožnil i krajský soud. Okresní soud nyní zjištěné rozpory lépe vysvětlil. Zásadní důkaz v podobě nového výsledku poškozené okresní soud provedl a provedené důkazy nyní již pečlivějším způsobem vyhodnotil.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto krajský soud zrušil rozsudek okresního soudu a sám znovu ve věci rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Pardubicích dne 2. prosince 2015

**JUDr. Šárka Pfeiferová v.r.
předsedkyně senátu**

*Za správnost vyhotovení:
Hana Palkovská*